

Klassiska noveller Nr 32

S. A. Duse:

I midnattssol

Klassiska noveller 32.

S. A. Duse

– I midnattssol. Berättelse.

Återutgivning av text från 1919

av S. A. Duse

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-537-5

Copyright © 2019 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksforlaget.se

Förord

Det är sommar och midnattssol i norra Norge.

När fru Grimm upptäcker att det försvunnit pengar anklagar hon genast sin tjänsteflicka Stina.

Men snart får hon hjälp av den inneboende konstnären Peter Vol-sen.

I början av 1900-talet var noveller och följetonger en viktig del av innehållet i svenska dagstidningar.

I vår serie "Klassiska noveller" kan du läsa många av de här histo-riskt viktiga berättelserna.

En av de flitigaste svenska författarna under 1910- och 1920-talen var yrkesmilitären Samuel August Duse (1873–1933).

Han skrev 100-tals tidningstexter om bland annat krig, nyhetshän-delser och romantik. Men han var framför allt känd för sina deck-are om mästardetektiven Leo Carring.

Den här texten publicerades ursprungligen i januari år 1919 i tid-ningen "Svea" med titeln "I midnattssol. Berättelse".

I midnattssol

Den här texten publicerades ursprungligen i januari år 1919 i tidningen "Svea" med titeln "I midnattssol. Berättelse". Författare till texten är S. A. Duse (1873–1933).

— Stina!

Fru Grimms röst var gällare än vanligt, hvilket enligt Stinas erfarenhet betydde, att det skulle vankas ovet. Därför fortsatte hon lugnt sin diskning i köket och låtsade, som om hon ingenting hört. Tids nog skulle hon få veta, hvad det var fråga om.

— Sti-i-i-na-a!!

Nu var skriket allt för genomträngande. Det skulle varit omöjligt att låtsas inte höra det. Med illa dold motvilja öppnade Stina dörren till salen, där den gamla frun med tydlig upphetsning i sina drag stod framför den höga byffén.

Flickan, som för tillfället inte visste sig ha något särskildt på sitt samvete, visade inga tecken till oro. Stina var en täck och välväxt tös, finhylt och rödkindad, och där hon nu stod med de blottade runda armarna ännu våta af diskningen och det burriga, blonda håret yfvigt uppsatt med en vårdslös knut i nacken, var den 20-åriga flickan en fängslande bild af ungdomlig friskhet.

Det var ”i det nordligste Norge”, midnattssolens land, och ännu hade icke den härliga årstid gått till ända, då intet nattmörker finnes, utan solen vid midnatt står flammande blodröd invid horisonten i norr. I den lilla byn lefde man nu ett intensivare lif än eljest. Det var som ville man under denna nattljusa sommartid ta skadan igen efter den dåsigheit och beklämmande tyngd, som ofrivilligt fångslat alla under middagsmörkrets vinter.

Fru Grimm hyrde under säsongen ut rum åt turister och kunde oftast glädja sig åt att ha fullt hus. Men i sommar hade det varit dåligt med turistströmmen, och den ende gäst, som ännu fanns kvar, var en ung artist och litteratör, Peter Volsen, utsänd af en Kristianiatidning att studera förhållandena i de nordligaste delarna af landet.

Den misslyckade säsongen hade gjort gumman Grimm retligare och knarrigare till lynnet än vanligt, och när tjänsteflickan ändtligen lystrade till hennes rop, var det inte någon vanlig blick hon fick.

— Var det på mig frun ropade? frågade Stina och försökte se ut, som om hon sväfvade i stor ovisshet om den saken.

— Jag vet åtminstone inte af, att någon annan än du bär namnet Stina här i huset! var det vresiga svaret. Jag lade i morse tjugu kronor här på skänken — två tior. Och nu äro de försvunna! Har du sett till dem?

— Nej, frun.

Fru Grimm såg misstänksamt på flickan, som lugnt uthärdade blicken.

— Pengarna kunna inte flyga bort af sig själfva, sade hon allvarligt. Här inne har ingen annan varit i dag än du och jag, eller hur?

— Nej, inte såvidt jag vet, medgaf Stina.

— Nå — då skulle således antingen jag själf ha tagit dem, eller —

Fru Grimm dröjde ett ögonblick, i det hon fortfarande skarpt tittade på den unga flickan.

— Eller? upprepade Stina, som hade en oklar föreställning om, att hon var misstänkt.

— Eller också är det du!

— Jag! Stina kände hur hon rodnade, och detta medvetande gjorde att hon rodnade ännu mer. Menar frun, att frun tror — att jag skulle ha tagit fruns pengar?

— Det är just hvad jag menar, sade gumman och nickade bekräftande, så att hennes gråa lockar skakade. Jag har mina skäl att misstänka dig, skall jag säga. Hur var det inte här om dagen, då du slagit sönder ett af mina kristallglas och helt behändigt gömde undan bitarna utan att säga ett ord. Det kallar jag ett ovärdigt uppförande.

— Men det var ju för att kunna köpa ett likadant, invände flickan slugt. Jag ville inte göra frun ledsen i onödan.

— Försök inte att inbilla mig det! För resten är det åtskilligt annat af servisen, som försvunnit — antagligen på samma sätt. Jag litar inte på dig. Du är ute om kvällarna alldeles för länge, — långt in på nätterna, och du har börjat slarfva med ditt arbete på sista tiden.

Gumman såg fortfarande strängt på flickan, som inte kunde bevinga sin förlägenhet under denna rad af anklagelser.

— Jag frågar dig än en gång, om du har reda på, hvart mina sedlar tagit vägen? fortsatte fru Grimm med en detektivs skärpa.

— Jag har ju sagt frun, att jag inte har sett några pengar, svarade Stina med höjd röst. Hennes medfödda själfaktning uppreste sig mot denna tarfliga misstanke.

— Din rodnad och förlägenhet säga något annat, invände den gamla frun hånfullt. Och detta stöder mig ännu mera i min öfverty-

gelse, att du har varit här och tagit dem.

Stina började snyfta. — Att frun kan tro mig om så dåligt, sade hon. Det är skamligt!

— Vill du visa mig dina lådor? frågade fru Grimm tvärt.

— Ja-a bevars, svarade flickan med en knyck på nacken. Jag har ingenting tagit, så jag behöfver inte dölja något!

Så följdes de åt in i jungfrukammaren, och Stina öppnade beredvilligt sin öfversta byrålåda till beskådande. Men knappt hade hon gjort detta och sett fru Grimms händer fördjupa sig i lådans innehåll, förrän hon tycktes ångra sig. En ännu djupare rodnad steg upp på hennes kinder, och hon skyndade sig med märkbar ifver att till hälften åter skjuta igen den öfversta lådan för att i stället dra upp de undre.

— Jag har inte alls någon brådska, sade fru Grimm kallt, och fortfor lugnt att genomsöka innehållet af den först öppnade lådan.

Plötsligen vände hon sig om och höll triumferande upp ett par sedlar för ögonen på den förvirrade flickan.

— Hvad är det här? frågade hon skarpt. Nu tror jag inte jag behöfver söka längre!

— Det där är mina egna pengar, invände flickan med märkbar förtviflan i rösten. Jag försäkrar frun —.

— Du borde blygas! Senast i förrgår lånade du en krona af mig, därför att du inte ägde ett öre, som du själf sa'. Hvarifrån skulle du se'n dess ha fått de här tjugu kronorna? Svara!

Men Stina var stum. Hennes enda svar bestod i snyftningar, så hjärtslitande, att de skulle ha rört en annan kvinna än den ursinniga fru Grimm, som i den starka känslan af att vara en lagens väkterska förblef hård och obeveklig.

När flickan, fastän hårdt ansatt och hotad med polis och häkte, inte ville förklara åtkomsten af de två tiokronosedlarna, utan fortfor att bedyra, att de voro hennes och inte fruns, blef hon åter skickad ut i köket. Fru Grimm vandrade in i våningen stolt i medvetandet att ha afslöjat en bedräglig varelse och med den fasta föresateen, att Stina i morgon dag skulle lämna hennes hus.

Men morgondagen har ofta i beredskap åt oss något helt annat än vi vänta, och så var det äfven här. Fru Grimms ende hyresgäst, den unge artisen, öfverraskade henne nästa förmiddag med begäran om ett enskildt samtal.

Han var en glad och trefflig ung man. Sällan såg man honom allvarlig, alltid hade han ett skämtsamt ord i beredskap, och han var mycket omtyckt af alla människor. Särskildt var han de unga flickornas förtjusning, och de skockade sig alltid omkring honom, när han satt vid sitt staffli ute i det fria.

Och själf trufdes han utmärkt på denna afsides plats. Han sade ofta, att han aldrig haft så roligt och angenämt som här uppe i midnattsolens land. Och hans skildringar, som då och då syntes i tidningen, visade att han verkligen var hänryckt öfver den storslagna naturen, och att han lärt uppskatta det lifliga folklynnet under den nattljusa årstiden.

Men Peter Volsen kom ganska mycken ofred åstad. De unge männen på platsen sågo inte med blida ögon, att han gick och kollrade bort deras flickor. Det blef i hemlighet ett och annat uppträde, där förklaringar begärdes och beredvilligt gafs. Och artisen redde sig alltid utan svårighet.

När han i dag kom in till fru Grimm, var hans min allvarlig och bekymrad.

— Hvad står på? frågade gumman, som blef förvånad öfver hans utseende. Har det händt något ledsamt?

Han hostade. Eljest var han den språksammaste man kunde tänka sig, men nu såg det ut, som om han hade svårt att finna ord. Om han varit i penningknipa och kommit för att be om ett handlån, hade han inte kunnat se mera generad ut.

— Bästa fru Grimm, började han slutligen. Det ges tillfällen i ens — hm — lif, då man kan komma i en — hm — brydsam situation. En situation, där man inte vet, hur man skall — hm — handla, därför att, hvad man än gör, det för en ytlig betraktare alltid kan se ut, som om man inte vore gentleman.

— Herre gud! sade den gamla frun och slog ihop händerna. Det är väl ingen som påstår, att inte ni är en gentleman. Hon sväfvade tydligen i fullkomlig okunnighet om den erotiska sidan af Peter Volsens karaktär.

— Det gläder mig, att ni har den uppfattningen, och det styrker mig i öfvertygelsen, att en verkligt fin dam som ni med upphöjda tänkesätt och fri från små sjäalars — hm — trångbröstade syn på tingen inte skall missförstå mig.

Fru Grimm kände sig smickrad.

— Jag tror, att jag har ett hjärta, som klappar för de unga, sade hon. Jag har ju också varit ung en gång, tillade hon med en suck.

— Ja visst. Och därför förstår ni också, att en konstnär som jag måste känna mig gripen af trollmakten i dessa solröda sagonätter, då — hm — då —

— Men, hvart vill ni egentligen komma? frågade nu fru Grimm litet otåligt. Det var omöjligt att gissa sig till, hvad han kunde ha på hjärtat.

Den unge mannen hostade åter litet förläget, och så kom det till slut helt tvärt: — Ni har förlorat pengar i går, fru Grimm ?

— Hur kan ni veta det?

— Å, jag hörde det af — hm — Stina.

— Ja-a-så-å! Det var en utdragen ton af förvåning i detta gum-mans ord.

— Det är ledsamt, att ni anser er ha skäl att misstänka henne.

— Det är ledsamt att ha att göra med oärligt folk, det kan ni ha rätt i. Men hvad den här saken beträffar, så har jag bevis på, att det är hon som är tjufven. Jag fann ju de stulna sedlarna i hennes låda.

— Skenet kan bedra, som ni vet. Det kanske inte är samma sedlar, som ni förlorat. Ni hade väl inget kännemärke på edra?

— Nej, naturligtvis inte. Den ena tian är väl lik den andra, skulle jag tro. Men saken är ju klar som dagen. Och vore det inte mina tior jag fann hos henne, skulle väl flickan kunna tala om, hvarifrån hon fått dem.

— Ja, det är just frågan. Kanske hon hade några skäl att inte tala om det.

— Hvad skulle det vara.

— Hm, ja, det är inte så godt att säga. Men, bästa fru Grimm, antag, att en person kom till er och sade, att han gifvit Stina de där sedlarna. Antag, att han berättade, att han hade för vana att numrera alla sedlar han fick i sin hand under årets lopp med löpande nummer, och att han på de två tiorna han gifvit flickan skrifvit numren 391 och 392. Antag vidare, att ni kontrollerade, att dessa siffror funnos på de ifrågavarande sedlarna. Hvad skulle ni då göra?

— Är det ert allvar? Jag förstår inte —

— Har ni ännu de där tiorna kvar, fru Grimm, så kan ni ju se

efter.

Gumman stultade genast efter pengarna, och de två sedlarna befunnos mycket riktigt vara märkta med det nummer artisten sagt.

Fru Grimm var ett enda stort frågetecken. Hon tittade ömsom på sedlarna och ömsom på den unga mannen. Slutligen kom frågan:

— Har — Stina fått de här — pengarna af — er?

— Ja, det har hon. Och det är orsaken, hvarför jag nu är här. Jag måste tala med er, äfven med risk att ni blir ond.

Å ena sidan kan jag inte låta Stina vara misstänkt för en stöld, som hon aldrig begått, då jag med dessa mina ord lätteligen kan bevisa, att de hos henne funna tiorna inte äro edra, utan kommit från mig. Å andra sidan har jag åter den möjligheten, att ställa flickan i en falsk dager, som dock är bättre än att vara misstänkt för stöld. Och därför har jag inte tvekat att vända mig till er och säga sanningen.

Peter Volsen höll upp för att iakttaga verkan af sina ord.

Den gamla frun kippade efter andan. I missräkningen, öfver att hon tagit fel beträffande Stinas skuld till stölden, blandade sig en aning om, att allt inte var som sig borde emellan flickan och den där unge herrn. Han såg generad ut, och hans många omsvep, innan han kom till saken, tydde på, att han inte hade riktigt rent samvete.

— Hvad har ni haft med Stina att göra, efter som ni gifvit henne så mycket pengar? frågade gumman strängt.

Artistern hostade åter.

— Jag har fått den uppfattningen om er, fru Grimm, sade han, att ni är en intelligent och — fördomsfri kvinna.

— Fördomsfri! sade den gamla damen med en föraktfull fnysning. Det vill jag visst inte göra skäl för att vara. Det är det unga släktets privilegium i dessa dagar, då man så gärna vill skena öfver skack-

lorna. Annat var det i min ungdom.

Men ni undviker att svara på min fråga. Jag vill veta, hvarför ni har gifvit Stina så mycket pengar.

— Bästa fru Grimm, ni förstår nog, att en konstnär, som jag, inte har rättighet att gå förbi ett tillfälle, då det ges ett vackert motiv att måla af.

— Ett — hvad för något? — vackert motiv! Skulle det vara Stina det?

— Inte precis Stina — åtminstone inte under vanliga förhållanden. Men hennes ungdomliga fågring, belyst af den förtrollande midnattssolen och med den leende strandgrönskan omkring och de rödglänsande snöhöljda fjällen till bakgrund, det var ett motiv, som jag inte hade rättighet att försumma. Och därför har jag målat af henne och naturligtvis också betalat henne för det.

Nu har jag talat om, hur det hänger i hop med den här saken, och jag hoppas, att min förklaring är tillfyllest. Ingen annan än ni, fru Grimm vet något om detta.

— Nej, nej, sade gumman. Det är nog bäst det. Man har så lätt att missförstå herrar artisters små tilltag. Men det förvånar mig på det högsta, att ni gjort detta bakom min rygg. Hur länge har ni hållit på att — måla henne?

— Omkring tre veckor — det vill säga, jag har bara kunnat arbeta då och då, när flickan var ledig.

— Hvar har ni taflan? Det låg både misstro och nyfikenhet i denna fråga.

Artisterna gick genast beredvilligt efter den och framvisade sitt konstverk med triumferande min. Taflan var onekligen mycket vacker. Där satt den unga flickan invid stranden. Hon var klädd i sin

nättaste hvita sommarklänning. Hatten hade hon tagit af sig, och det upplösta håret skimrade i guld och purpur. Bakom henne skymtade man några strandbuskar, och längst bort syntes den snöhöljda fjällslutningen.

Öfver allt detta hade den förunderligt röda nattsolen utbredt sitt dämpade, magiska sken, som gaf något hemlighetsfullt och trolskt åt flickgestalten. Där hon nu satt med ett drag af längtan i sitt ansikte, var hon en bild af Nordanlandets fagra dotter, drömmande under sagonattens sol.

Fru Grimm kände sig lugnad. Taflan såg ju anständig och hygglig ut. Hon hade nästan väntat sig något annat, efter allt hvad hon hört om sådana där artisters fräckhet att måla kvinnor mer eller mindre nakna. På konstverk begrep hon sig inte mycket, men den här taflan tilltalade henne.

— Den är vacker, sade hon. Jag kan inte neka till det. Aldrig trodde jag, att Stina kunde ta sig så bra ut. Nu är jag inte längre ond på er för det här.

Peter Volsen tackade henne hjärtligt för hennes förståelse. Och så skiljdes de som goda vänner.

När han gått, kallades Stina in.

— Jag har gjort dig orätt, min flicka, sade den gamla frun ursäktande och räckte henne de omtvistade sedlarna. Men det var då inte möjligt att tro annat, än att det var mina pengar, när du inte ville tala om, hvarifrån du fått dem.

Nu har herr Volsen varit här ock berättat mig alltsammans.

— Har han? flämtade Stina och rodnade ända upp till hårfästet.

— Ja, och det är ju ingenting ondt i att han målar af dig, bara ni inte hade varit så hemlighetsfulla. Du borde först ha kommit till mig

och frågat, innan du lät honom göra det.

Flickan undertryckte ett leende. — Vi trodde, att frun skulle säga nej, sade hon urskuldande.

— Då misskände ni mig, svarade gumman stött. Jag har ingenting emot, att du får förtjäna en slant på din fritid, när det sker på hyggligt och anständigt sätt. Och han har gjort sin sak mycket bra, det måste jag erkänna.

Åter var Stina nära att brista ut i skratt. — Har — herr Volsen visat frun — ? frågade hon.

Fru Grimm berättade, att hon nyss sett taflan, och att hon tyckte mycket om den.

När flickan åter kom ut i köket brast hon ut i ett hejdlöst skratt. — Nej, det här är då för galet! sade hon för sig själf.

Om en liten stund visade sig Peter Volsen i den yttre köksdörren.

— Goddag min lilla stumpa, hviskade han. Nu har jag klarat af gumman. Skall du inte ge mig en kyss för det?

Flickan gaf honom med förtjusning både en och två. Hade gumman Grimm i det ögonblicket sett målarn och hans modell, skulle hon nog ha fått en annan uppfattning om orsaken till deras hemlighetsmakeri.

— Hvilken tafla visade du henne? frågade Stina skrattande.

— Naturligtvis den första, det kan du väl begripa! Hon skulle väl ha fått slag, om hon fått se den andra.

Båda skrattade hjärtllgt. Men så blef flickan plötsligt allvarsam.

— Kom ihåg, att du lofvat att inte visa den andra taflan för någon, som känner mig, och att aldrig tala om, att det är jag, sade hon.

— Du kan vara lugn, min lilla vän. Men i Kristiania vill jag ställa ut den. Den kommer att väcka uppseende, det kan du lita på.

Nu hördes annalkande steg, och artisten skyndade ut med orden:
— Vi träffas som vanligt i kväll!

Några dagar senare hittade fru Grimm de försvunna sedlarna, som fallit ned bakom salsskänken. Och allt var åter godt och väl.

*

Peter Volsen hade rest. Och mången liten tös i trakten hade fällt en tår, då han gick ombord. Men för ingen var saknaden så stor som för Stina. Till en början var den unga flickan alldeles otröstlig, men hon visade ingenting för sin matmor. Då och då grät hon i smyg, och ofta gick hon i skymningen ensam bort till den lilla väl skyddade vik, som varit platsen för deras hemliga möten.

Men snart kom vintern. Stina fick annat att tänka på. Hon hade många vänner bland de glada fiskarpojkar, som varit ute öfver sommaren och nu kommit hem. Och det dröjde inte länge, förr än Peter Volsen var glömd.

En afton inemot jul hörde Stina från köket, att fru Grimm ropade på henne med en ton, som antydde, att något åter var på tok. Som vanligt gjorde sig flickan ingen brådska, förrän ropen upprepats åtskilliga gånger.

När hon slutligen kom in, satt fru Grimm i sin länstol, med en illustrerad jultidning i handen och tydligen mycket upprörd.

— Hvad vill det här säga? frågade gumman med en röst, som darade af vrede. Titta på det här!

Och Stina tittade. Hon sträckte nyfiket fram sitt blonda hufvud, men det hon fick skåda, kom henne att uppges ett rop.

Det var en helsidesplansch i färgtryck, föreställande ett af midnattssolen belyst fjällandskap, i hvars midt stod en ung, naken kvinna.

Hon stod där halft skygg och dock leende trotsigt blickande in i den flammande, blodröda solen, som höljde öfver hennes ungdomligt rundade, mjuka kropp med ett förtrollande skimmer af varmaste rödt. Det frodiga gräset under hennes bara fötter och en yfvig löfdunge vid sidan hade undergifvet lämnat sin prunkande grönska för den dunkelt rödvioletta skiftning, som midnattssolen ger. Och i fjärran syntes de glänsande snöhöljda fjällen resa sina djärft skurna toppar.

Det var en tafla, som ovillkorligen måste fångsla en med sina förunderliga färger och den tjusande kvinnogestalten, som stod där rodnande fager i midnattssol.

Kanske kände gumman Grimm inom sig en viss beundran för konstverket, men det var icke detta, som förmått henne att kalla in Stina. Nej, orsaken var, att den nakna kvinnan på planschen hade — Stinas drag. Likheten var så slående, att ett misstag var omöjligt. Och under taflan stod rubriken: "I midnattssol, oljemålning af P. Volsen."

Den gamla frun såg tigande på sin tjänsteande, hvars glödande kinder och förlägna min lämnade fältet öppet för åtskilliga gissningar.

— Han lofvade mig att inte visa den för någon! flämtade Stina.

— Du borde blygas! sade fru Grimm med en ton af djupaste förebråelse, som hade hon varit den kränkta oskulden. Hur har du kunnat låta den nedrige karlen lura dig till detta? Läs bara, hvad den lattsinniga människan skrifver här om det sedliga tillståndet hos oss.

Och den af blygsel rodnande flickan läste med känslor, som jag inte vill försöka att tolka, följande ord i tidningen:

”I det nordligaste Norge staaer moralen paa en lav, men behagelig standpunkt —.”

Fakta: Författaren S. A. Duse

Namn: Samuel August Duse.

Född: 2 augusti 1873, Stockholm.

Död: 9 februari 1933, Stockholm.

Föräldrar: kammarjunkare Carl Patrik Teodard Duse och Anna Matilda Forssberg.

Engelskspråkiga deckare är fyllda av just... privatdeckare, medan svenska nästan bara har poliser i huvudrollerna.

Men när den första svenska deckarvågen började år 1913 så var det en privatdetektiv i huvudrollen: Leo Carrington. Denne driver en kombinerad advokat- och detektivbyrå, är en mästare i förklädnad, ekonomiskt oberoende och är så bra på att lösa brott att polisen ofta låter honom ta hand om svårlösta brottsutredningar.

Detektiven Carrington skapades av en av svensk kulturs mest spännande personligheter, Samuel August Duse.

Han började sin karriär inom militären och var yrkesofficer inom Svea artilleriregemente.

Men det var som äventyrare han första gången skapade rubriker. Han deltog i den svenska Antarktisexpeditionen 1901-1904 som me-

teorolog och kartograf. Han tillbringade en mycket tuff vinter i Hop-pets vik i Sydpolshavet, en av de svåraste som några forskare upplevt. Han skrev ner sina upplevelser i boken "Bland pingviner och sälar" vilket gjorde honom berömd i hela landet.

Under de följande åren skrev han flera pjäser men gled sakta men säkert över till berättelser om äventyr och brott. Ofta skrev han under pseudonymen Sam Sellén.

År 1913 publicerades hans första Leo Carrington-deckare, "Stilett-käppen", som blev en stor succé. Inspirationen till Leo Carrington är hämtad från Sherlock Holmes, något som inte minst märks i slutet av böckerna då deckaren presenterar alla ledtrådar och pekar ut en mördare.

Framgången gjorde att "S. A. Duse" på egen hand skapade den första svenska deckarvågen. I snabb följd kom böckerna "Det nattliga äventyret" (1914), "Spader kung" (1915), "Doktor Smirnos dagbok" (1917), "De fyra klöveressen" (1918), "Cobra-mysteriet" (1919), "Antisemiten" (1921), "Nattens gåta" (1922), "Leo Carringtons dubbelgångare" (1923), "Hemligheten" (1924), "Fallet Dagmar" (1925), "Skuggan" (1926), "Pistolskottet" (1928) och "Zuleikas hämnd" (1929).

Böckerna gavs ut i upplaga efter upplaga och spreds över hela världen med översättningar till ett dussintal språk.

Trots att han led av svåra smärtor efter skador under vintern vid Sydpolen var Duse flitig skribent, föreläsare och aktiv i olika sällskap. Han var också en uppmärksam målare och skulptör.

Den svenske deckarförfattaren avled i februari 1933 och ligger begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

Samuel August Duse.

Viktiga ord och personer

Byffé.

En förvaringsmöbel som i dag oftast kallas skänk.

Kristiania.

Tidigare namn på Norges huvudstad Oslo. Staden bytte till sitt nuvarande namn år 1925. Då fick också Oslofjorden sitt nuvarande namn.

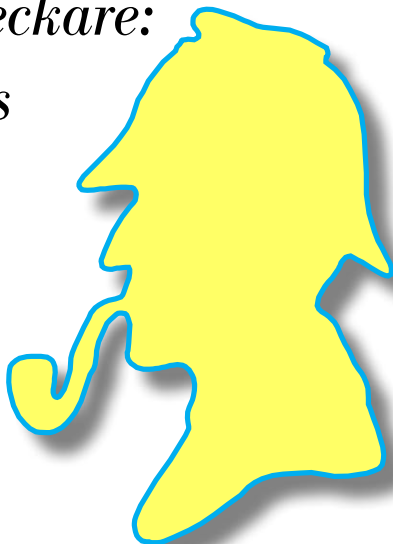
Kronor.

När den här texten publicerades var 1 krona värd mycket mer än i dagens Norge. En timmerhuggare tjänade ungefär 10 kronor per dag. Man kunde köpa en frack för 20 kronor och en middag på restaurang kostade 1,50 kronor.

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carring*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se